

Sygn. akt X Ga 62/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1.Przewodniczący Sędzia SO Lesław Zieliński

o.o.2. Sędzia SO Iwona Wańczura (spr.)

Sędzia SO Leszek Guza

Protokolant Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2016r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (poprzednio (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.)

przeciwko M. P.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 8 kwietnia 2015r.

sygn. akt VII GC 2481/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Iwona Wańczura SSO Lesław Zieliński SSO Leszek Guza

Sygn. akt X Ga 62/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2015 r. (sygn. akt VII GC 2481/14) Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej M. P. na rzecz powódki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (obecnie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.) kwotę 12471,08 zł z ustawowymi odsetkami co do kwoty 679,99 zł od 12 czerwca 2014 r., 2112,92 zł od 10 czerwca 2014 r., 138,02 zł od 24 czerwca 2014 r., 507,18 zł od 11 lipca 2014 r., 2029,32 zł od 11 lipca 2014 r., 6175,20 zł od 11 lipca 2014 r., 7,99 zł od 11 lipca 2014 r., 820,46 zł od 11 lipca 2014 r. oraz kwotę 3041,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że powódka zawarła umowę dotyczącą transakcji międzynarodowych w sposób bezgotówkowy z poprzednikiem prawnym (...) Spółką, działającą w S.. Nadto, w ocenie Sądu pozwana w żadnym z pism nie wskazała, na czym miał polegać brak legitymacji procesowej powódki. Strona powodowa miała zatem legitymację do wytoczenia powództwa. Sąd Rejonowy ustalił, że strony zawarły umowę w dniu 3 października 2013 r.

w zakresie sprzedaży bezgotówkowej w systemie (...) o nr (...) / 3 / 10 / 13 / (...). Transakcje rejestrowane były za pośrednictwem elektronicznego systemu strony powodowej. Powódka wydała pozwanej karty paliwowe, które umożliwiały po wprowadzeniu kodu (...) dokonanie zakupu. (...) znała jedynie pozwana i osoby, którym go przekazała. Po dokonanych transakcjach powódka wystawiała pozwanej faktury VAT. Z uwagi na fakt, iż transakcje zagraniczne rejestrowane były w systemie z opóźnieniem limit na karcie 30.000 zł został przekroczony do kwoty 37.471,08 zł. Pozwana zgodziła się na wystawienie faktury Vat bez jej podpisu, przeliczenia kursu ceny z euro na złote i do zapłaty ceny. Pozwana kupiła od powódki paliwo za 12.741,08 zł. Pozwana nie wносиła o korektę faktury, nie złożyła oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz żądania o obniżenie ceny. Strona pozwana złożyła reklamację i w konsekwencji nie zapłaciła za paliwo.

W ocenie Sądu I instancji powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie. Sąd Rejonowy uznał, że strona pozwana nie przedstawiła argumentów, które pozwoliłyby uznać, że towar objęty fakturami VAT nie został przez pozwaną kupiony, bowiem to na niej spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie (tj. co do zawyżenia przez powódkę ilości towaru wynikającej z (...) bądź co do zawyżenia jego ceny). Samo złożenie reklamacji nie zwalniało pozwaną od obowiązku zapłaty ceny na rzecz powódki.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwana zarzuciła obrazę przepisów postępowania w postaci art. 6 k.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. na skutek błędnej ich wykładni, skutkującej niezasadnym przerwaniem przez Sąd I instancji ciężaru dowodowego w ramach dowodu negatywnego na pozwaną, błędnego uznania, że powódka wykazała swe roszczenie oraz niezasadnego przyjęcia, że faktura VAT stanowi dowód dokonania zakupu.

W uzasadnieniu podała argumentację na poparcie zarzutów apelacyjnych.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji pozwanej w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz odniosła się do zarzutów apelacyjnych. W ocenie strony powodowej pozwana ograniczyła się wyłącznie do zaprezentowania własnej oceny dowodów oraz do wskazania stanu faktycznego, który jej zdaniem jest zgodny z rzeczywistością. Kolejno, powódka ponownie zwięźle opisując stan faktyczny oraz zapisy umowy łączącej strony wskazała, że pozwana w celu dokonania transakcji i potwierdzenia tożsamości kupującego posiadała (...). Pozwana nigdy nie podnosiła, że utraciła przekazaną jej kartę. Ponadto strona powodowa wskazała, że pozwana „upoważniła” sprzedającego (powoda) oraz S. I. do wystawiania faktur VAT bez swojego podpisu..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie może odnieść skutku, gdyż wyrok Sądu I instancji jest słuszny, odpowiada prawu i został wydany w wyniku należyście przeprowadzonego postępowania dowodowego. Na podstawie zgromadzonych dowodów Sąd Rejonowy właściwie ustalił stan faktyczny.

Dowody przedstawione w niniejszym postępowaniu przez stronę powodową dostatecznie uzasadniały jej roszczenie, wynikające z łączącej strony umowy sprzedaży bezgotówkowej w systemie (...).

Pozwana natomiast ograniczyła się do negowania twierdzeń powoda, na poparcie swojego stanowiska nie przedstawiła żadnych dowodów, które obalałyby twierdzenia strony powodowej zarówno w zakresie dotyczącym zawyżenia przez powódkę ilości towaru wynikającej z faktury Vat, jak i zawyżonej ceny towaru. Pozwana nie udowodniła zarówno okoliczności dotyczącej nierealizowania umowy bądź by wysokość roszczenia z jakichkolwiek powodów nie była zasadna.

Przepis art. 233 k.p.c, na który powołuje się pozwana w swojej apelacji odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c, należy wykazać, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Mając na względzie powyższe, apelująca stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest obowiązany wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu odwoławczego pozwana w zasadzie nie wskazała, na czym w jej ocenie miało polegać naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Pozwana w wywiedzonej apelacji przedstawiła swoją wersję rzeczywistości, która nie poparta jest żadnymi dowodami. Twierdzenia zawarte w wywiedzionym środku odwoławczym sprowadzają się do zaprezentowania własnej opinii, zawierającej odmienne od dokonanej przez Sąd I instancji oceny stanu faktycznego. Zarzut naruszenia art. 6 k.c, które miałyby polegać na niezasadnym przerwaniu przez Sąd I instancji ciężaru dowodu w ramach dowodu negatywnego na pozwaną, również nie znajduje uznania Sądu Okręgowego. Powódka udowodniła twierdzenia dotyczące istnienia umowy sprzedaży, jej ważności i obowiązywania przez cały okres trwania zobowiązania między stronami. Co więcej, w ocenie Sądu wykazała dostatecznie, że to pozwana będąca dysponentem przekazanej jej w ramach umowy sprzedaży, której załącznikiem jest regulamin karty paliwowej mając indywidualny kod (...), przekazany jej

w zamkniętej kopercie stosownie do treści § 3 ust 4 ww. regulaminu, władna była dokonywać transakcji zakupu towaru. Nie budziła również wątpliwości okoliczność, która wynika z § 4 umowy nr (...), że pozwana upoważniła sprzedającego/stronę powodową do wystawiania faktur VAT bez swojego podpisu. W wyniku udowodnienia swoich racji przez powódkę, to na pozwanej spoczywał ciężar dowodu co do okoliczności, z których wywodziła skutki prawne, tj. kwestionujących ilość towaru lub zawyżenie jego ceny. Pozwana nie podołała spoczywającemu na niej powinności udowodnienia wskazanych okoliczności. Co zaś tyczy się zarzutu błędnego uznania przez Sąd Rejonowy, że przedłożona faktura Vat stanowi dowód dokonania zakupu, Sąd Odwoławczy podziela pogląd Sądu

I instancji. Faktura VAT jest podstawowym dokumentem sprzedaży zawierającym szczegółowe informacje na temat zrealizowanej transakcji. Prawdą jest, iż faktura VAT jest dokumentem prywatnym zaś dokument prywatny stosownie do treści art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Pomimo treści art. 245 k.p.c. w niniejszej sprawie z uwagi na upoważnienie udzielone przez pozwaną sprzedającemu (powodowi) oraz S. I. do wystawiania faktur VAT bez swojego podpisu stosownie do treści § 4 zawartej umowy, należało uznać istnienie zobowiązania zeń wynikającego. Dlatego też zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c., art. 6 k.c. i art. 245 k.p.c. nie znajduje potwierdzenia w realiach niniejszej sprawy.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy oraz zgromadzony materiał dowodowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do wyniku sprawy, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c i § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349, z późn. zm.).

SSO Iwona Wańczura SSO Lesław Zieliński SSO Leszek Guza